

SRDCE A MRAČNA

Básně a songy 1933—1935

přijměte, prosím, přívětivě dedikaci těchto veršů jako nedokonalý důkaz mé úcty a lásky. Už před válkou byl jste pro mne nedosažitelným vzorem světového spisovatele, jak jsem si ho vždy představoval, tvůrce a bojovníka, jenž ví, že spisovatelství je těžké poslání, které zavazuje k nesmlouvavému zápasu s protivníky osvobozujícího se člověka i s vlastní slabostí. Po válce byl jste to Vy, od něhož (v překladu Nečasových úvah) slyšel jsem první upřímná slova o tom „co v Rusku se děje“, slova, která přes Vaši kritickou přísnost stoupence humanity rozhodla o mém poměru k Sovětům a přivedla mě na cestu, která skončila v Marxovi a Leninovi a zbavila mě „idealistických“ bludů, pověr a pochybností.

Strašlivý orkán vzteků a lži se rozběsnil tehdy proti první vítězné revoluci proletářské. Od té doby se mnoho ovšem změnilo, Sovětský svaz je volky nevolky přijímán už i oficiálně jako záštita míru a národů ohrožených imperialismem, ale přes veškerou zdvořilost trvá nenávisť k bolševikům u všech, kdož se bojí o své zisky a skandální příjmy v době vražedné nezaměstnanosti nebo jsou uraženi marx-leninismem ve svém ješitném nitru maloměšťáckém a individualistickém.

Ani Váš krásný štít nebyl ušetřen.

S dvojnásobnou tedy radostí a hrdostí kladu Vaše jméno v čelo této knížky.

Je to snad poslední lyrická sbírka nepovedeného básníka z maloměšťácké země, jejíž literatura v této chvíli — až na nepatrné výjimky — se honosí pragmatismem, surrealismem, formalismem, katolictvím a sociální zbabělostí. Je malá, ale nemocná všemi chorobami buržoazní dekadence. A šedesátiletý poeta a rváč, který Vám posílá tuto knížku, nemůže se přitom ubránit smutku, že Vám posílá tak málo, že, třeba osvobozen i Vaší zásluhou ze jha „tyranského

idealismu“, zůstal tak malý mezi nevelkými a nemůže Vám věnovati nic lepšího.

Zbývá mi jediná útěcha, radost a hrdost: že s Vámi, básníku, miluji nadevše osvobozenou Rus a veliký Sovětský svaz, budoucího osvoboditele lidstva.

SRDCE A MRAČNA

HOŘKÁ JE LIDSKÁ MELODIE

Ze srdce věrného světlu a pravdě
— konkrétních zas a žádoucích znova —
těžce dnes, těžce se dere píseň,
z níž by nám zvonila pokojná slova,

5 když lež se vrací a usedá na trůn
nestoudná, prodajná, s katovskou žízni, —
kde vzítí odvalu, čas a notu
k lahodným zpěvům uprostřed trýzní.

10 Jen srdce tvrdé a samolibé
z panského rokoka rozmary pije.
Uprostřed rozlomeného věku
hořká je lidská melodie.

15 I když tě rozum s úsměvem vodí
vzhůru, bys viděl k smyslu a cíli,
pohana věku, obětí muka
hluboký nůž do tě zarazily.

I

Kde vzíti slova, řeč tak pronikavou,
bouřlivou, šeptající, zvonící.
Těch mračen! Pádí černou smečkou dravou.
Ženou se stínů šedou štvanicí.

5 Na horách v orgii se povalují,
až sivá roucha vlekou po hvozdech.
A jako popelavé loďstvo plují
po vodách nemajících vůbec břeh.

10 Toť drama beze slov, ač někdy zdá se,
že pohyb ten zní zpěvem hrdinským.
Však jindy trhlina v té širé kráse
se zasměje jak ironický šprým

15 a modro zářící ti připomene,
žes ustrnul jen nad prchavou hrou,
že blankyt nesmírný se stále klene
i nad mračny, jež pádí oblohou.

II

Kde vzíti slova, řeč dost pronikavou,
řeč hrůzy, běsů, vražd a mučení.
Těch bludů zločinných, jež vlnou žravou
se valí zmatkem ochořelých dní.

5 Vražedným gestem przní, rve a ničí
úrodu houževnatých staletí.
Morem se plíží, ukrutností syčí.
Tak vypadat by mohlo prokletí.

10 Však tragédie krvavá a rmutná,
jež krmí žraloky a zbrojaře,
jak tragikomedie náhle chutná,
když pohlédneš jí přímo do tváře.

15 To minulost jen v křečích odumírá.
Nad vřavou letí posel života.
A člověk pracující tvrdě zírá
dolů, kde řičí strach a slepota.

III

Kde vzíti slova, řeč dost pronikavou
o žalu, hněvu, opovržení.
Ó srdce v mračnech! Vichřic dlouhou vřavou
se marně zmítáš k svému určení.

5 Nahoru s nadějí a dolů s bolem.
O závod s myšlenkou a v troskách snů.
Zdupanou setbou, zlátnoucím už polem.
Pohodou lásky, hromobitím dnů.

10 To není drama ani tragédie.
Toť jemných strun jen trpké cukání.
Nevinný mrtvý v tichu s tebou žije.
A padouch straší v květech na stráni.

15 Když světa věc tě stále rozechvívá,
nemůže srdce jistotu jen lhát.
Ať rozum na to soucitně se dívá,
sejdou se přece — šťastni jedenkrát,

že sladký blankyt pro zástupy zpívá,
a černá mračna letí na zbytek.

(Jasiňa — Praha — Poděbrady)

Jsi-li chud,
 vzpomeň: jiní chudší jsou,
 po městech a po všech jdou,
 hladných ptáků tah a trud.
 5 Máš-li práci, boj a sen,
 v zapomnění chodíš sad,
 nejsi ještě vyděděn
 jako ten, kdo má jen hlad.

Jsi-li sám,
 10 vzpomeň: osamělejší
 lámou chléb svůj vezdejší
 černý k nejčernějším tmám.
 Hlasy přírody a knih
 hovoří tvým tichým dnem.
 15 Strašně sám je chám, jenž ztich
 v stohu nebo pod mostem.

Máš-li žal,
 světem viz ta pole muk,
 která v krvi vyoral
 20 zpupné třídy žlutý pluk.
 Po svých cestách ještě jdeš
 nezmračen, neprodán
 ve dnech, zločinná kdy lež
 tisícům rve jasný lán.

25 Nežaluj
 na smutky svých pozdních dní.
 Zástupové život svůj
 vlekou rudou prohlubní,
 z které dýšeš, s nimi spjat
 30 jako s větví starý list.
 Z ní máš i svůj pevný hrad:
 bezoddyšnou nenávist.

BŘEZNOVÝ SNÍH

Březnový sníh je justament
sešlého potentáta;
studený, mokrý jeho kment
se rozpadá v síť bláta.

5 Jen když nám může ukradnout
kus budoucnosti jasné
a chvilku ještě hrůzu pout
dát z vůle cizopasné!

10 Do tváře drze šlehá nás
ta bílá garda jeho.
A přece nezastaví čas,
vpád jara ruměného.

15 A když tou marnou zlobou svou
v povodeň změnění sprchu,
ty hrozné vody odnesou
především jeho mrchu.

NA JARNÍ ZEMI

Když vzduch tě hladí něžnou rukou
a jarní země zavoní,
tu náhle radostí i mukou
tvá zasnoubená mysl zní,

5 a klid když s tichem šepotá si,
a ze všech hájů, luk i skal
se zdá, že prýští zdroje krásy,
bys život vzal a miloval,

10 tu rád bys vzal a v míru s všemi
bys krásu světa hýčkal rád,
ten dar, jenž nás tu závějemi
rozkoší může zasypat.

A přece s popáleným nitrem
chodíváš vesnou spanilou
15 a políbíš se s vonným jitem
jak s ženou na smrt vedenou.

I když tu lidé nejsou právě,
cítíš tu číhat hrabivost.
Podobna zločinu i slávě,
20 po sobě nechá holou kost.

JARO NA DĚDINĚ

Zahrady hlaholí snubními písněmi,
ovocné stromy se obalily smíchem,
zeleň se hnula a čistými dlaněmi
rozdává iluzi mládí.

5 Dědina stará se vzdala jak v mumraji,
domky svou starost si zahalily leskem,
pod stromy sukně a plínky se třepají,
na okna muškáty sedly.

10 Na čistou silnici slunce se usmívá,
svět se tu proměnil v idylickou báseň:
ke chvále života píseň to svádívá,
nebeské milosti plná.

15 Jinak je ticho. Jen po slunné silnici
žebráci seshora, žebráci aj zdůli
krokem se šourají, plaše jak viníci,
tu a tam žena i dítě.

20 U vrat a dveří se den ze dne zastaví,
den ze dne přijdou a odcházejí zase,
jiní a stejní a staří a churaví,
mladí jdou často ve dvou...

Jak zlatá bárka na oblačnu
se luna ještě houpá.
V dědině kohout řekl si však: Začnu,
koroptvím v polích do hlavy to stoupá.

5 Opravdu, noc vtom pukla
nad lesy vzadu;
v trhlíně zoře komoně své shlukla
pro žhavou kavalkádu.

10 Jdu mimo, člověk pracující,
z dědiny na nádraží.
Vše zanechám tu, stromy pukající,
květiny, ptáky, slunce na zápraží,

všecko tak jiné nežli v městě,
talíře medu, džbánky vína,
15 a do fabriky po té dlouhé cestě
mě zavře přes den otročina.

Můj krajíc voní sklizní z půdy rodné.
Toť všecko, co si nesu
z venkova do práce a z noci do dne.
20 A když pak znova noc se plíží z lesů,

potmě se vracím.
Mátový večer voní čerstvým kvítím,
ostatní jaro ztrácím —
a téměř vůbec vše, co život činí žitím.

Františku Halasovi

Také si říkám život,
a je to krása zrazená
hrabivostí a pověrami,
ale i ruka vztažená
5 k ráně a stavbě nad hrozbami
a dál.

Také si říkám smrt.
Vichr a velká voda.
Padá-li listí, je i máj.
10 Stromů však, stromů škoda.
Jde slavná alej v zaslíbený kraj
a dál.

Také si říkám sen.
Zhola nic pro cikánky.
15 V začaté knize mistrově
čtu nenapsané stránky,
ty širošířé o vdově
a dál.

A říkám si i poezie,
20 když nečtu knih a smaragdovou dlaň
po vřavě hledám kruté.
A svědectví i zbraň,
ne fikce věčna ve skořápce duté,
je ptačí píseň v noc.

LIDÉ S MODRÝMI KONVIČKAMI

Nebeská slunečnice,
horoucí klín,
do něhož klesá právě hvozd,
udeřila i do silnice,
5 zlatoučký mušelín
na zádech hřeje naši procitlost.

Třešňový špalír ještě více zbělel,
strašlivá krása;
voňavá svěžest táhne ze zahrad.
10 Abys jen dnů svých promarněných želel.
Jsme ranních ptáků chasa
a jdeme pracovat.

S modrými konvičkami,
které se smutně blyští,
15 nastupujeme v den.
Zahrady zvučí zpěvavými hrami.
Zmizíme v propadlišti
dílen a továren.

Poselství z lesů,
20 poselství z polí, zahrad, luk
do města mlčky neseme.
Zpěv ticha, radost zeleného běsu,
dech země, skromnost božích muk,
mozoly neseme.

25 Co za to dostáváme,
jsou těžká semena
spravedlivějších časů.
Veliký úkol máme,
my lidé bez jména:
30 očištec změnit v pokoj, sytost, krásu.

Vysoké modro čisté zpívá,
snad větrem struny oblohy zní.
Krajina v slunci ztichlá a sivá
pohodu saje polední.

5 Dědina, pole, luka, lesy,
nade vším ježatý dřímá Chlum.
A hudba shůry konejší běsy
v srdci, jež propadá požárům.

10 Hluboké tóny v prostoru znějí,
bublají, zvoní v dálce i blíž;
nebe a země snad vyzvánějí
poledním zvonem, ježž nevidíš.

V hlubině modré spatříš to náhle.
Nejsou to struny, není to zvon.
15 Bezmasým ptákem dalekosáhle
pokojný pluje avion.

Dálavou oblohy do dálky míří;
moh by to býti i bzučící roj.
Je to jen kov, jenž horlivě víří,
20 je to jen krásný, účelný stroj.

V modro a slunce se díváš za ním,
jak v bezoblačnu zpívá svůj zpěv.
Zpívá jej větru, ptákům a laním,
oráčům, tulákům, do snů děv.

25 Nad ztichlým krajem zpívá zpěv míru,
pokojné věci roznáší v dál.
Sladkého poledne předstírá lyru,
člověk by málem jej miloval,

bestii zákeřnou, toho vraha,
 jenž zítra propukne v krvavý smích!
 Ten krásný kov, jenž v srdci má zločin!
 Ach, toho vraha nevinných!

Lukami jdeme a jdeme lesy,
na mladé břízce zpívá pták.
Nevím, kterým směrem, daleko kdesi
ulice smutné čnějí do oblak,
5 jdou tudy smutní básníci bolů
nocemi vražedných alkoholů.

V dolíku měkkém srna si hová,
divoké kachny čeří tůň.
Daleko v městě, plýtvajícím slovy,
10 člověk-stroj a člověk-kůň
po stech a tisících bez práce bloudí
a hladov sytých neodsoudí.

Pokojem jdeme a podobenstvím,
za ruce se vedeme v ptačí ples.
15 Spoutáni mrzce ukrutným členstvím,
tam v dáli děti, jimž neznám je les,
tam v dáli ženy, jichž těly vládne kapsa,
tam v dáli muži, blud na blud, pes na psa.

Mlází nám konvalinkami voní,
20 dubinou tančí zlatý chvost.
Moci nevrátiti se v peklo, kde zvoní
železo, lež a chamtivost,
a z lepší dálky naslouchati skřeku
vražedných bláznů končícího věku!

Liška hore zaštekala
v lesy plné tmy,
a má touha zaplakala
do hor nad námi.

5 Po hřebenech táhnou mračna,
po dolině chlad,
a má touha chví se lačna
jako listopad.

10 Ještě nám tu hořec kvete,
kamzík hore sní,
ale struny srdce hněte
smutek večerní.

15 Tolik darů má tu země,
tolik čistoty,
ale ke mně šumí temně
návrat do psoty.

SETKÁNÍ S VELIKOU RODINOU

Potkáš-li prostého člověka,
večer se změní v ráno,
z ulice důvěra haleká,
na sklech z lásky je psáno.

5 Potkáš-li člověka prostého,
vypil jsi k života slávě
sklenici mléka čerstvého,
nadojeného právě.

10 Potkáš-li prostého člověka,
nezmateného falší,
uslyšíš píseň z daleka
a cestou potkáš další.

V jednom se setkáš se všemi,
s velikou rodinou chudou.
15 K utrpení jsou na zemi,
k vítězství na ní budou.

Zas jako kdysi, ve čtyři ráno
u vody sedím, lov a sny.
Chudému málo na výběr dáno,
tedy se opakují mu dny.

5 Hlubina právě procitla tiše
v zelené ošatce z rákosí.
Zvědavě zírání, pomalu dýše,
stulíků šperkem se honosí.

10 To ráčkující ji rákosníci
svými kiri kirikrí vzbudili.
A vodní slípky, tak cákající,
hladinu napříč jí rozbily.

Utichli. Šedozelené oči
zrcadlí špalír stromový.
15 Jen kolem mého brka se točí
lehounký tanec kolový.

Šumějí lindy. Pomalým letem
z lovu se vrací rozšafně čáp,
skokany nesa v zobáku dětem.
20 Cestou se štrachá polní dráb.

Jak se vše mírumilovně dívá!
Idylu dýchám v Polabí.
V nitru však fena zlá se mi skrývá.
Kolika na hrdlo chtěla by!

ROZHOVOR S LUNOU

Nad vrbami, nad lindami
před okny
pase luna na blankytu
ovečky.

5 Usmívá se ironicky
v sednici.
Na chudobu? Na nenávist?
Na lásku?

10 Nesměj se mi pro chudobu,
pastýřko.
Vykoupil jsem svoje cesty
z otroctví.

15 Nesměj se mi pro nenávist,
spanilá.
Jako oheň syčí pravda
v proudu lží.

20 Nesměj se mi pro mou lásku,
milostná.
Zříš-li ke mně, zří i její
bledá tvář.

Bratříčku hovorný v dozrálém rákosí,
známostí naší se srdce mé honosí
dnes, trochu pozdě věru,
jako bych teď teprv, když je mi šedesát,
5 v bídě a hrůze, jež světem jdou spalovat,
měl syna nebo dceru.

Na jaře, když tvoje r znělo vítězně
nad vodou, zarůstající tak líbezně,
a na tři rákosová
10 zelená stébla sis hnízdo tu zavěsil
visuté, měkké, jsem s tebou se seznámil,
a byls má láska nová.

U vody tvému jsem naslouchal kirikrí,
po smaragdovém jsem zatoužil mimikri,
15 mírumilovné sloze.
Ve vodě vyrostla zelená doupata,
stulíky vyzvedly k hladině poupata,
tvůj svět mi kypěl k noze.

Od jitra do šera zpívals a varoval,
20 na dlouhých stéblech ses půvabně kolébal,
nad vodou létávals věncem.
Chodil jsem na lov a chodil jsem za tebou,
pro balzám na rány za čirou písni tvou,
jakoby za milencem.

25 Teď už jsi dozpíval pro samé starosti,
děti ti křičí a dělají hlouposti,
mlh plno v našem kraji;

onehdy jedno se o prut mi zranilo,
tuhle zas jiné se málem topilo,
rány se otvírají.

Den se nám krátí a smutky se vracejí,
život náš pije jen z dalekých nadějí,
měl jsem tě dříve znáti,
dokud nám prosté dny pokojně plynuly,
dokud jsme k iluzím míru se vinuli
a čas nám zdál se státi.

Tehdy jsem z lásky chtěl splynouti se světem,
v němž jsi ty doma a já už jen vetřelcem,
jinak bych měl tě v lásce.
Zapomenouti jsem přával si na lidi,
člověk se za lidi tisíckrát zastydí,
z cesty jsem chodil chásce.

Smávali jsme se jí nahlas i potichu,
teď však nám dávno už nebylo do smíchu,
láska se zkřehle krčí...
Šelestíš v rákosí s chladnoucím větříkem,
není ti do zpěvu, a mně to rejstříkem
jen jedovatě vrčí.

Do mlhy kráčím šedivé a bílé,
v podzimní báj o tisíceré víle,
jež v lukách válí se i po vodě;
však mohli by to být i zástupové,
5 již lenivě tu kouří z lulky nové,
mé lulky dým se tomu podobá.

Dráždivý, vlhký pach je v celém kraji,
do klece ze stínů nás zavírají
ty chladné páry plazící se kol:
10 mě na břehu, i stěny rákosové,
i černou slípku, která šerem plove
a krkem zdá se tiše veslovat.

A čímsi tajemným tu dýše ráno,
však všecko je tu řádem požehnáno,
15 dusím své chrchlání, bych neplašil.
U těchto živlů je i básník zticha,
jenž nesmí mlčet tam, kde panská pýcha
a ziskuchtivost šlapou po lidech.

„V mém světě člověk člověku je druhem;
co na srdci, to na jazyku mají“ —
Jde osamělý dělník za svým pluhem
a větry podzimní ho omývají.

5 A jako všude lakomá je země
ke dvěma rukám počestným a holým.
Podobna žalmu, plynou léta temně
pod svícnem silnic k zlatonosným polím.

10 Je chudoba jen žalář; nepozlatí
jej zlatá slova syté spoluviny.
A dvakrát pálí, když jím člověk platí
za věrnost světlu tam, kde vládnu stíny.

15 A přece žalář ten je vlídnou sudbou,
když s beznadějnou cizotou jej srovná,
s tou barbarskou a potměšilou hudbou,
jíž obklíčen byl jako kořist lovná.

20 Tu člověk člověku je šelmou dravou,
a jejich svět je tragikomedie —
jde osamělý básník pozdní travou,
list za listem, den za dnem země pije...

Mám sladkou jeseň před okny
a hořký podzim v nitru.
A přec i půlnočními dny
jde lidská cesta k jitru.

5 Jsou dějiny však veletok,
a život náš jen stružka.
Snad, než se s rokem sejde rok,
odnesou tělo z lůžka.

10 Anebo jako mstivý lup
kdes odnesou je z dlažby.
Je lidstvo lidožravý sup.
A soudí tu i pažby.

15 Tak hořkost černých dnů a let,
v nichž stará pýcha bledne,
dvakráte pálí... Ještě květ,
květ rozvíjí se ve dne

20 na trsu listopadovém,
však šero shnilé pije
a po slunci jen zazděném
hladovou touhou nyje.

Je těžko květům kvéstí tmou...
Krutější los však mají,
když uvadnou a opadnou
a slunce nepoznají.

List padá za listem,
list rudý, hnědý, žlutý,
a na chladnoucí zem
sen rozsévají krutý.

5 Na lukách pobledlých
tu a tam tančí divě;
na vodách stojatých
se houpou zádumčivě.

10 V umklé krajině
je stále slyšíš padat,
a na tvé hladině
zní v strunách pozdních nálad.

15 Pak chudé ženy jdou,
když v holých stromech vane,
a rance nahrabou
té smrti malované.

Snad je krásné město Voroněž.
Jinde mají hrad a jinde hrdinu.
U nás máme vodárenskou věž
jako ztepilou a křehkou květinu.

5 Je tu ovšem ještě ledacos
i co do krásy a do památnosti.
Pod věží však zpívá v dubnu kos,
a pak dokola je zeleň mladosti,

10 v létě čápi na ni sedali,
hledíš nahoru, je to jak z pohádky,
mlčeliví jen tu klapali
o své radosti, než táhli do dálky.

15 Teď je listopad, a z věže mi
luny kocábka se šine stříbrně
topolovými tu větvemi.
Co mi po Praze a co mi po Brně.

20 Denně pohledem ji políbím
v její stromové a tiché končině —
denně aspoň chvílku o tom sním,
co by mohlo být. . . Sním o domovině.

STROMY A SRDCE

Mřežovím holých korun
večerní větrík vane;
z oblohy jako do run
oblačný svit jim kane.

5 V tom písmu z něžných liter
na proměnlivém nebi
za večerů i jiter
mám lyrické své chleby.

10 Krajina před okny mně
z nich sladká sousta dává.
Ó, srdce k staré hymně
znova mi pobodává.

15 Srdce však v jeseň vlídnou
může jen zastenati.
Nemá dnes chvilku klidnou
pro tebe, zelená máti.

PROSINCOVÝ DEN

Když jsem dnes ráno otevřel okno
napolo nahý a ještě bos,
zdálo se mně, že větrovým holým
v hlubině sadů zazpíval kos.

5 Rozhodně něco zpívalo v houští.
Prosinec měsíc zapomněn byl.
Člověk přec neshazuje své listí,
proč jsem se do všech smutků tak vžil?

10 Usnuly stromy, mně se spát nechce,
odlétli ptáci, v srdci mám jih.
Cožpak jsem někdy věřiti přestal
v červené jitro, červený smích?

15 A nejsem tráva, která jen žloutne,
když po ní šlape růženec bot.
Je ovšem zima, přijde však jaro,
sebere voda hromadu slot.

20 Překousat smutky, vyplivnout tvary,
jistotu, úsměv do skřeku žab.
Ohyzdný svět jen ohyzdně hyne.
Pro tohle přece nebrečí chlap.

V konci polabského města,
kde už klidně leží sních,
na pomezí luk a hájů
ještě jednou zamrzlých,

5 pod mraznou a temnou nocí
v zasněžené krajině
zahoukaly hladné sovy
zdlouhavě a nevinně.

Oknem na noc otevřeným
10 poslouchám to poselství.
Jaká rozkoš tyto hlasy,
v nichž se čistý život chví.

Čelo, horké nenávistí
ke lžím lidské směsice,
15 hladí čerstvé zvuky pravdy,
v spánek zanikající.

MEDITACE JEDNOU PROVŽDY

Když je ti šedesát, tedy už dost,
když pořádek v srdci a tepnách ztratíš,
také si vzpomeneš, žes tu jen host,
že prach jsi a v prach se vrátíš.

5 Vadnoucí květina zhroutí se do trávy
a pták, jenž dozpíval, ze stromu spadne.
Škoda, že nejsme pouhé ponravy:
chroust má své poslední jaro tak ladné.

10 Jinak však sbohem a škoda slov.
Bez pověr smrt — van brázdami čela.
Náhradu najde i zármutek vdov.
Hlavní věc: aby moc nebolela.

15 Bez bídy, násilí, cizopasníků
bude se jednou as krásněji žíti.
Tím bude smutnější smutek zániku.
Nechtěl bych posledním člověkem býti.

20 Ostatně padnu na prahu budoucna,
s očima plnými minulosti —
to rovněž není pád ani opona
pro moje srdce, pro moje kosti.

Proto však hlava mě vůbec nebolí,
má hlava čistého pozemšťana.
Jsem příliš z mnoha v dálce i okolí,
jsou ve mně, já v nich a světová strana.

25 Jen tu a tam, spatřím-li blízko před sebou
na větvi ptáče, uslyším zpívat
dětinský žal, že na tu věc rozkošnou
nikdy se potom už nemožno dívat.